

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Modi orandi per varios affectus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

§. 2. *Modi orandi per varios affectus.*

I.
Cum sorori-
bus Lazari.
k Ioan. 11. 3.

l Ioan. 3. 16.

Resignatio.

2.
Cum centu-
rione.
m Luc. 7. 3.
n Matt. 8. 6.

Corpus ser-
uus anima

Primus ergo modus orandi est, aspiciendo ipsum Dominum nostrum tanquam absentem. solet enim ipse aduersitatum tempore talem se exhibere, ad nostram fidelitatem, & constantiam probandam: nec tamen propterea expedit, prætermittere, nuncios & orationes ad illum mittere. proponentes nostras necessitates, & titulos, siue causas, cur petamus eas reparari. Hanc rationem secuta sunt Martha & Magdalena, cum earum frater Lazarus infirmaretur, ipso Christo absente: ad quem illæ hunc nunciū miserunt: *Ecce, quem amas, infirmatur.* & quamuis hæc orationis ratio propria sit iustorum, qui pignus & testimoniū habent, quod amentur à Deo, ob præstita illi obsequia: licet tamen, eandem adhibere penitentes & cōpunctos peccatores: siquidē tales *Deus ad eum dilexit*, ut propter eos homo fieret, crucisq; mortē obiret. & ut S. Augustinus dixit: nisi Deus peccatores dilexisset, nunquā iustos homines habuisset. Innitens ergo huius Domini charitati, qui ad eum te dilexit: potes similem ad eum nunciū mittere, ad discendo ad hoc Martha & Mariam sorores, quæ sunt *Spei & Charitatis* virtutes; quæ plurimū apud Deum valent, facilemque ad eius præsentiam aditū inueniunt possuntque demissè ei dicere: *Domine: ecce, quem amas, infirmatur:* non dico, Domine, ut me sanes; sed ut in hac occasione amorem mihi ostendas, quo me prosequeris: non enim scis aliquem diligere, ac deserere. Da mihi quod magis expedit: quidquid enim dederis, ab illo amore procedet, quo me dilexisti. Hoc amore me ex nihilo creasti, corpusque & animam dedisti; Ecce, Domine, quod mihi dedisti corpus, infirmatur: si vis, potes illud sanare, ut tibi seruiat: quocumque autem modo mecum egeris, ostendam ego amorem, quem desidero erga te habere: amando te, sicut tu me amas; & seruiendo tibi in infirmitate, aut sanitate, quam mihi dederis.

Quod si teneri huiusmodi affectus non sint arido tuo cordi satis apti: licebit orare, quemadmodū Centurio: qui seruū, quem valde diligebat, habebat paralyticum. is enim in *Misit ad IESUM seniores Iudæorum, dicens: Domine, puer meus iacet in domo paralyticus, & malè torquetur.* & cum Christus responderet, se venturū, dixit Centurio: *Domine non sum dignus, ut intres sub tectum meū: sed tantūm dic verbo, & sanabitur puer meus.* Seniores verò rogabant Iesum sollicitè, ut concederet quod petebat, dicentes: *quia dignus est, ut hoc illi præstet: diligit. n. gentem nostrā; & Synagogam ipse nobis ædificauit.* Quis verò seruus erit iste, Centurioni ad eum pretiosus nisi ipsū corpus, quod est quasi seruus spiritus, qui tanquā Capitaneus siue Centurio habet sub se multos milites, potentias scilicet ac sensus imperio ipsius obediētes, & ipsummet corpus, quo in suis actionibus utitur, quodque tanquam rem suam diligit: Et tamen, quando ægrotat, parum aut nihil potest: ideoque eius imbecillitatem

& ærti-

& aegritudinem sentit quasi propriam. Ac propterea recurrit ad D. N. vt sanitatem illi restituat. sed quoniam vilitatem suam agnoscit, non audet solus in eius conspectum venire: ideoq; Seniores mittit, qui pro ipso rogent, quales sunt *pauperes*; quos suis elemosynis, bonisque alijs operibus fouit, scriptum est enim: *o Conclude elemosynam in corde pauperis, & hac pro te exorabit.* Quod si eo vsque talia opera non fecit, studet statim ea facere, vt orationem suam bonis operibus comiteret: & magis innitens liberalitati & omnipotentiae Domini, quam suis obsequijs, quae pauca sunt, dicit: Domine seruus meus, hoc scilicet corpus meum, iacet in lecto paralyticus; & hoc morbo male torquetur: non sum dignus, quem tu visites, aut recrees, aut fauore aliquo magno prosequaris: tu vide quid magis expediat, & dic tantum verbo: eo enim facere poteris quidquid tu volueris. Et quamuis seruus hic sit meus, quia seruit spiritui, & meae humanae naturae pars quaedam sit: etiam tamen est *tuus*: quia tu illum creasti, vt tibi seruiret: sana illud, Domine, si ita illi expedit: vt tibi seruiens, finem illum consequatur, in quem illum destinasti.

HINC licebit ad alium orandi modum transire, faciendo actus resignationis circa ipsam infirmitatem: hinc coniuendo naturali debilis carnis propensione; inde vero eandem diuinae ordinationi subiiciendo; pluris Dei voluntatem, quam tuam, & quidquid creatum est, faciendo. Hunc orandi modum in ipsa praxi excellentissime exercuit Christus D. N. dum in horto Gethsemani Passionem suam tanquam calicem sibi ob oculos posuit, omnibus amaritudinibus plenum, quas perpassurus erat ab ea hora, qua erat capiendus, donec in ipsa cruce exspiraret: quas omnes memoriam suam recolens, procidens in terram cum summa erga Deum Patrem reuerentia ac fiducia & heroica interim sui resignatione, ita orationem suam exorsus est: *pater mi, si possibile est, transeat a me calix iste. Veruntamen non sicut ego volo, sed sicut tu; & iterum: Pater mi, si non potest hic calix transire, nisi bibam illum: fiat voluntas tua.* Hunc ergo in modum cogitare debes, aegritudinem tuam esse instar calicis omnibus amaritudinibus, quas sustines, pleni; & poculi alicuius magni, in quo sint omnes tuae poenalties simul collectae: capitis dolores, ardores febris, frigoris tremores, sitis tedium, & contractio totius corporis, & molestiae ex lypurpis, purgationibus, & sanguinis emissionem. Quae omnia cum memoriam percurrens, constitues te in conspectu Patris tui caelestis; & magna fiducia, & amore, ac simul cum magna tui resignatione, eandem repetes orationem, dicens: Pater, si possibile est, transeat a me calix huius aegritudinis, quam patior: sed non sicut ego volo fiat sed sicut tu. Pater mi amatissime: si non est possibile, nisi vt calicem hunc bibam, fiat voluntas tua: quam ego multo pluris facio, quam meam. Quam orationem licebit repetere, quoties partem aliquam huius calicis bibes: quando scilicet rigorem frigoris,

Pauperum
orat io.

o Ecl. 29.
15.

Corpus ser-
uus est
Christi.

3.
Cum Chri-
sto.

p Mart. 26.
39.

aut febris æstam, aut sanguinis emissionem, aut gurgationem expectas.

¶ Luc. 23. 43.

Calix purus
& mixtus.

¶ Gen. 27. 13.

4.
cum Da-
uide.

¶ Psal. 115. 12.

Calix agri-
tudo.

Nec cessandum tibi est, etiam si dolor crescat, sed potius orationem ipsam adaugere debes, quemadmodum ipse CHRISTVS Dominus noster fecit, de quo ait Sanctus Lucas; quod quod *factus in agnitione, prolixius orabat*, protraheudo scilicet, & feruorem maiorem orationi suæ addendo. Sed quoniam duplex est ratio calicem hunc hauriendi: altera, cum ei admiscetur consolationum, ac deliciarum cælestium liquor: quæ ita eius amaritudinem temperant, vt etiam reddant dulcem: altera, cum purus sumitur, absque tali admixtione, quemadmodum Saluator ipse illum exhausit, sentiens videlicet ipsas amaritudines absque vlla consolatione sensibili, vel potius cum summa tristitia & tædio: resignatio igitur tua eò debet peruenire, vt magno animo te offeras ad calicem purum eo modo exhauriendum, quo DEVS D. N. illum tibi dederit: sic enim erit heroica magis ac meritoria. Quod si expediet, vt acerbitas ipsa sit temperatior: resignatio ipsa potens est eam moderari: quia diuina misericordia accedet, quæ videns te resignatum, recreabit, & consolabitur. quemadmodum adfuit Abrahamo, cum iam decreuisset sacrificare filium suum Isaac, quod significat *risum*; ostendens illi *arietem*, quem offerret in holocaustum pro filio. Sacrifica tu Deo in tua infirmitate, quod in te est, Isaac, risum scilicet & lætitiã animæ tuæ, vt propter eius amorem, quod in te est, velis Isaac ipso carere: & tunc experieris, nec Isaac perire, nec spiritus tui lætitiã: quamuis patiatur corpus, grauemque cruciatum sentiat.

Et quoniam in eo sibi complacet Dominus noster, vt te ipsum ad hilariter patiendum extimules, in signum amoris erga eum: licebit quodam alio orandi modo vt, adhibitis actibus gratitudinis & actionis gratiarum, tam ob alia beneficia accepta, quam ob ipsammet infirmitatem: reputando eam tanquæ eiusdẽ Domini beneficium. siquidem reuera non minus bonũ est, quam ipsa sanitas. Et hoc affectu verba illa Dauidis dicere poteris: *Siquid retribuam Domino, pro omnibus quæ retribuit mihi: calicem salutaris accipiam, & nomen Domini inuocabo.* Quis autem calix hic salutaris est, nisi agritudo ipsa, quam sustines cum prædictis omnibus eius acerbitatibus? Calix est Saluatoris, ob similitudinem, quam habet cum eo, quem ipse bibit; & ipse illum tibi mittit: & est Calix salutaris: quia ad spiritualem tuam sanitatem dirigitur: vt, corpore agrotate, anima sanetur. Quid igitur offerre poteris Deo in gratiarũ actione pro bonis, quæ tibi dedit? poteris eadẽ bona ita illi offerre, vt illi placendi causa, velis eisdẽ carere. Potes similiter mala, & miseria, quas sustines, eidẽ offerre, gaudens, quod illas sustineas, propterea quod id illi placet. Et cum ipse te præuenit, ac dolorũ calicẽ tibi pponit: magno gaudio, & animi gratitudine illud amplectaris, & ad extremũ vsq; exhaurias, quasi

homo,

homo, qui valde sitiat, & sitim suam sedare desideret: & ad singulas quas hauries guttas hæc verba repetes. Deo gratias, Deus sit benedictus, glorificetur Deus. Et quemadmodum S Iob. dices tibi ipsi: *si bona suscepimus de manu Dei, mala quare non suscepimus? Et si Dominus deat, Dominus abstulit, sicut Domino placuit, ita factum est: sit nomen Domini benedictum.* Hic actionis gratiarum affectus in infirmitatibus valde proprius est filiorum Dei: nam in sanitate, ac prosperitate non magnum est glorificare DEVM, cum etiam de impio dicatur: *conseribitur tibi, cum benefeceris ei.* iustus autem dicit cum Dauide: *Benedicam Dominum in omni tempore, semper laus eius in ore meo.* nam omne tempus, siue prosperum, siue aduersum in oculis huius mundi, apud me erit prosperum: DEVS siquidem est, qui tribulationem, quæ in hoc tempore mihi euenit, in commodum meum dirigit.

EST & alius quintus orandi modus, adhibitis actibus *humilitatis*, isque valde est copiosus: eò quod omnia, quæ sunt in infirmitate, ad eam prouocant. hic enim locum habet illud Propheta: *humiliatio tua in medio tui.* nam verè habes tecum humilitatis causam. dolores enim te humiliant, imbecillitates, pharmaca, angustie, mortis metus. Ex quibus omnibus conficere potes titulos tuæ orationis, dicens cum Dauide: *Miserere mei Domine, quoniam infirmus sum, sana me Domine, quoniam conturbata sunt ossa mea: sed tu Domine vsquequo? Quid autem sibi vult interrogatio illa vsquequo? ostendit sane, plus esse, quod sentit cor: quam quod verbis possit explicare. nam mediâ quasi sententiam abscindens Deo, ipsum intelligenti, dicit: vsquequo, Domine, permittes dolores meos creocere? vsquequo durabit ira tua, & misericordia tua continebitur à tua iustitia? vsquequo non me visitabis, & vultum amicum ostendes, conuertere, Domine, & eripe animam meam, saluum me fac propter misericordiam tuam. Quoniam non est in morte qui memor sit tui, in inferno autem quis confitetur tibi? nunc viuus memor sum tuarum misericordiarum, ut prouocem te, ad liberandum me à miseris meis; nunc occûpor in confessione peccatorum meorum, & in tuis laudibus propter ingentia beneficia in me collata: quod, non poterit fieri in inferno. Accepta igitur nunc Confessionem meam, & remitte mihi culpas, & pœnas quas patior.*

EODEM modo licebit orare, faciendo actus mansuetudinis, & *patientia*, quibus ad plura pluraque patienda te offeras, si Deo tuo ita placebit, dicens feruentem illam orationem Sancti Iob, cum vulneratus & afflictus in sterquilinio suo iaceret: *b quis det, mihi ut veniat petitio mea, & quod ex pœlo tribuat mihi Deus! & qui cepit, ipse me conterat: soluat manum suam & succidat me! & hac sit mihi consolatio, ut affligens me dolore, non parcat: nec ego contradicam sermonibus! ô virum sanctissimum, & virorum sanctorum ac fortium exemplar firmissimum. Iure optimo dixit sapiens: c Melior est patiens viro*

u Cap. 1. 21.

x Ps. 48. 19.
y Ps. 33. 2.Ex humili-
tate
z Mic. 6. 14.

a Psal. 6. 3.

Vsquequo.

6.
Ex patien-
tia.

c Pro. 16. 32.

forti: fortis enim (vt S. Gregorius ait) vincit alios , eiusque dolorem infert ; at patiens vincit se ipsum , & ab alijs illatos dolores tolerat. Quamuis S. Iob horrendis esset vulneribus plenus , adhuc videbatur ipsi D E V S manum contrahere , parceque cum ipso agere : ideoque petit , vt grauiori manu ipsum affligat. Optatque hanc petitionem sibi à Deo concedi. Hoc spiritu orandus tibi est D E V S in tua ægritudine , & petendum , non vt te liberet , si id tibi non expedit ; sed vt amplius affligat , si ita illi placet. Dic cum S. Augustino : *hic ure , hic seca ; vt in æternum parcas* : potius enim in hac vita pati volo , quàm in altera. dic illi , quod quidam alius Sanctus : *Domine auge patientiam , & auge dolorem* : accedat dolor ad dolorem ; & qui sequitur , sit priori grauior : modò patientiæ quoque ampliores gradus addas : vt omnia ferre possim. Verum altiori adhuc spiritu orandū tibi est , & cum Dauid dicendum : *d Deo subiecta esto anima mea : quoniam ab ipso patientia mea. Quia ipse Deus meus , & Saluator meus , adiutor meus , non emigrabo : quoniam tu es patientia mea Domine* : ex cuius gratia , & auxilio illam habeo ; tuaque presentia spiritum mihi reddit , ad tolerandum quod patior. Patientissime Iesu , mea est : siquidem propter me illam habuisti , mihi que eam applicasti. Per eandem supplex oro , vt eam mihi in hac infirmitate largiaris , & cum tua coniungas : vt ita sit tibi magis accepta.

d Psal. 61. 6.
e Psal. 70. 5.

7.
f Cant. 4. 6

Mortificatio & Oratio.

D E N I Q U E , cum iaces infirmus in lecto , cogita , Saluatorem tuum inspirare tibi admiranda illa verbalibri Canticorum : *f vadam ad montem myrrhae , & ad collem thuris*. Per montem myrrhae intelligens cumulum mortificationum , carni ipsi acerbarum ; per collem verò thuris , multitudinem orationum , spiritui bene olentium. Et quoniam eadem verba tribuunt aliqui Christo sponso , qui presente & audiente anima sponsa sua dixerit : se ad eum montem , & collem ire , vt ad ipsum sequendum & comitandum eam prouocaret : alij verò eadem tribuunt ipsi animæ ; quæ agnoscens cælestis sui sponsi voluntatem ac desiderium , statim obsecuta est , ac dixit , *vadam ad montem , & collem* , vt ipse sponsus insinuabat : vtroque sensu ea verba sunt consideranda ; tibi que perluadendum : stratum hoc ægritudinis tuæ tibi esse montem myrrhae , ac thuris collem : vbi debeas te exercere in patiendo , orando , & obediendo cum magna resignatione , & conformitate in omnibus , quæ ipse de te statuerit : cogitans Saluatorem tuum dulcissimum præcedere te exemplo suæ passionis ac mortis. Hortus enim Gethsemani , Caiphæ domus , Pilati prætorium , mons Caluarie , & Crux ipsa , fuerunt illi mons myrrhae , & collis thuris , eiusque exercitia in omnibus his locis fuerunt , pati , orare , & æterno suo Patri obedire desiderans te in eisdem habere comitem.